

OLIVIE BLAKE

ATLAS
ȘI CEI ȘASE
ALEȘI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

• ÎNCEPUT •

Poate că toate referințele deja făcute la Biblioteca Regală Ptolemeică din Alexandria erau prăfuite. Istoria dovedise că biblioteca era un subiect de o infinită fascinație, fie pentru că obsesia pentru ce ar fi putut conține era doar în imaginație, fie pentru că omenirea tânjește colectiv după diverse lucruri. Toți oamenii pot iubi un lucru interzis, în general, și în cele mai multe cazuri exact asta înseamnă cunoașterea, iar cunoașterea pierdută, cu atât mai mult. Când vine la Biblioteca din Alexandria, fiecare poate tânji după acel ceva, prăfuit sau nu, și am fost mereu o specie foarte susceptibilă la chemarea necunoscutului îndepărtat.

Înainte de a fi distrusă, biblioteca ar fi găzduit peste patru sute de mii de suluri de papirus despre istorie, matematică, științe, inginerie și magie. Mulți presupun, incorect, că timpul ar fi un arc măsurat al dezvoltării și progresului, dar, când istoria este scrisă de învinși, narațiunea poate denatura acea formă. De fapt, timpul, ca experiență, este cumva precum marea, mai degrabă circular decât direct. Tendințele sociale și stigmatele se schimbă, iar direcția în care se deplasează cunoașterea nu e mereu înainte. La fel stau lucrurile și în cazul magiei.

Puțini știu însă că Biblioteca din Alexandria a ars ca să se salveze. A murit pentru a se ridica din cenușă, iar arderea sa a fost mai puțin o metaforă a păsării Phoenix și mai degrabă o strategie demnă de Sherlock Holmes. Când Iulius Cezar și-a dobândit puterea, a devenit evident pentru străvechii Îngrijitori din Alexandria că un imperiu nu putea să se așeze cu succes decât pe un tron cu trei picioare:

subjugare, disperare și ignoranță. Știau și că lumea va fi mereu asediată de încercări despotice similare și au decis că o arhivă atât de valoroasă trebuia să fie ascunsă cu grijă, ca să supraviețuiască.

A fost un truc vechi: moarte și dispariție pentru renaștere. Depindea în totalitate de capacitatea bibliotecii de a-și păstra propriul secret. Medeienii, cel mai învățat dintre popoarele magice, au primit permisiunea de a folosi cunoștințele bibliotecii, dacă acceptau și obligația de a avea grijă de ea. În societatea care s-a dezvoltat din rămășițele bibliotecii, privilegiile pentru membri erau la fel de aparte precum responsabilitățile. Toată cunoașterea din lume o aveau la picioare și tot ce trebuiau să facă, în schimb, era să o îngrijească și să o dezvolte.

Pe măsură ce lumea se extindea — dincolo de bibliotecile din Babilon, Cartagina, Constantinopol și până la colecțiile din bibliotecile islamice și asiatice pierdute în favoarea imperialismului și imperiului —, și arhivele alexandriene se răspândeau, în timp ce influența medeiană se întindea, odată cu așa-numita Societate. La fiecare zece ani, o nouă clasă de potențiali inițiați era aleasă să petreacă un an în pregătire, învățând funcțiile arhivelor și ce avea să devină apoi un meșteșug pe viață. Timp de un an, fiecare individ ales pentru Societate trăia, mânca, dormea și respira arhivele și cuprinsul lor. La finele anului, cinci dintre cei șase candidați potențiali erau incluși. Urmau riguros un curs independent, timp de încă un an, la bibliotecă, înainte să li se ofere oportunitatea de a rămâne și de a-și continua munca de cercetare sau, mai degrabă, de a accepta o nouă ofertă de lucru. Alexandrienii deveneau, de obicei, lideri politici, patroni, directori executivi și laureați. După inițiere, un alexandrian era așteptat de avere, putere, prestigiu și cunoaștere dincolo de cele mai îndrăznețe visuri; astfel, să fii ales pentru inițiere era prima etapă dintr-o viață de posibilități infinite.

Asta le-a explicat Dalton Ellery celor mai proaspeți candidați, dintre care niciunul nu fusese informat de ce se aflau acolo sau pentru ce concurau. Probabil nici nu își dădeau încă seama că, aflându-se în sala aceea, Dalton Ellery era el însuși un medeian cu abilități unice, cum nu aveau să mai întâlnească timp de câteva generații, care alesese această cale dintre multe altele pe care ar fi putut să le aleagă. El, la fel ca ei, renunțase cândva la persoana care ar fi putut să fie și la viața pe care ar fi putut să o ducă — probabil obișnuită, prin comparație. Ar fi avut o profesie, poate chiar profitabilă, aliniindu-se la economia muritorilor într-un fel util, dar fără să asiste la nimic din ce văzuse acceptând oferta Societății. Singur, ar fi făcut magie excepțională, dar n-ar fi fost extraordinar. Inevitabil, ar fi cedat trivialității, luptei, plictiselii, așa, ca toți oamenii, însă acum nu avea să i se întâmple. Neajunsurile unei existențe mărunte se numărau printre multele aspecte pe care nu le mai risca niciodată, de când acceptase locul în această sală, cu zece ani în urmă.

Dalton le-a privit fețele și și-a imaginat iar viața pe care ar fi putut-o trăi. Viețile pe care le-ar fi putut trăi *cu toții*, dacă nu li s-ar fi oferit asemenea... bogății. Glorie eternă. Înțelepciune inegalabilă. Aici aveau să dezlege misterele pe care lumea le păstrase pentru sine timp de secole, milenii chiar. Lucruri pe care ochii obișnuiți nu le vedeau niciodată și pe care nicio minte mărunță nu le putea pricepe.

Aici, la bibliotecă, viețile lor se vor schimba. Aici eurile lor anterioare vor fi distruse, precum biblioteca însăși, doar pentru a fi reclădite și ascunse în umbre. Nu vor mai fi văzute niciodată, decât de către Îngrijitori, de către alexandrieni și de către stafiile vieților neîntâlnite și drumurilor nebătătorite.

Măreția nu este ușoară — asta nu a spus Dalton și nici n-a adăugat că ea nu se oferea niciodată cuiva care n-ar fi putut să o îndure. Le-a spus doar despre bibliotecă,

despre căile spre inițiere și despre ce se afla la îndemână, dacă aveau curajul să dobândească.

Au fost vrăjiți, așa cum se cuvenea. Dalton se pricepea să insufle viață lucrurilor, ideilor, obiectelor. Era o abilitate subtilă. Atât de subtilă, încât nu părea deloc magie; asta-l făcea un cercetător excepțional. De fapt, îl transforma în chipul perfect pentru noua clasă de alexandrieni.

A știut înainte să înceapă să vorbească: toți urmau să accepte oferta. Era doar o formalitate. Nimeni nu refuza Societatea Alexandriană. Nici chiar cei care se prefăceau dezinteresați nu puteau să îi reziste. Aveau să lupte, știa el, cu dinții și cu ghearele, să supraviețuiască anului următor și, dacă erau pe cât de talentați și de hotărâți presupunea Societatea c-ar fi, majoritatea vor și reuși.

Majoritatea.

• LIBBY •

ÎN URMĂ CU CINCI ORE

Ziua în care Libby Rhodes l-a cunoscut pe Nicolás Ferrer de Varona a fost și ziua în care a descoperit că „turbată de furie”, o expresie pe care nu o mai folosise înainte, devenise unica descriere a senzației trăite lângă el. A fost ziua în care Libby a dat foc, din greșeală, draperiilor vechi de câteva secole din biroul profesoarei Breckenridge, decana, reunind astfel admiterea ei la Universitatea de Artele Magiei din New York și ura nestinsă pe care o avea pentru Nico într-un singur incident. Toate zilele care i-au urmat n-au fost altceva decât un exercițiu futil de înfrânare.

Lăsând la o parte furia turbată, urma să fie o zi foarte diferită, dar și ultima. Exceptând întâlnirile accidentale pe care Libby era convinsă că le vor ignora amândoi cu îndârjire — Manhattanul era mare, în fond, și mulți oameni insistau să se evite reciproc —, ea și Nico o luau, în sfârșit, pe drumuri separate și nu trebuia să mai lucreze niciodată cu Nico de Varona. Aproape că începuse să cânte de dimineață, lucru pe care iubitul ei, Ezra, îl pusese pe seama aspectelor mai urgente: faptul că absolvise prima din clasă (la egalitate cu Nico, însă ce sens avea să se gândească la asta?) sau că susținea discursul de absolventă emerită a NYUMA. Niciunul dintre aceste evenimente nu era de lepădat, evident, însă noutatea erei care se apropia era mai ispititoare.

Era ultima zi în care Libby Rhodes mai trebuia să dea ochii cu Nico de Varona și n-ar fi putut să fie mai exuberantă în zorii unei vieți mai simple, superioare, mai puțin infestate de el.

— Rhodes, a salutat-o Nico, așezându-se lângă ea pe scenă.

I-a strecurat numele pe limbă, ca pe o bilă, înainte să adulmece aerul, glumeț ca întotdeauna. Pentru unii, gropițele lui bronzate și nasul fermecător de imperfect (spart *numai așa*) erau suficiente să îi compenseze înălțimea deloc remarcabilă și nenumăratele defecte de personalitate. Pentru Libby, Nico de Varona era o combinație de genetică reușită și mai multă încredere decât merita un bărbat uman.

— Hm, ciudat. Simți miros de fum, Rhodes?

Ce amuzant. *Hilar*.

— Ai grijă, Varona. Știi că acest auditoriu este pe o falie, nu?

— Firește. Trebuie să știi, ținând cont că la asta voi lucra anul viitor, nu? a gândit el cu voce tare. Păcat că n-ai luat bursa, apropo.

Pentru că era un comentariu menit să o irite, Libby a decis să cerceteze mulțimea în loc să răspundă. Auditoriul era mai plin decât îl văzuse vreodată. Priveliștea absolvenților și familiilor acestora se întindea până la locurile de la balcon și în vestibul.

Chiar și de la distanță, Libby a văzut singurul sacou de calitate al tatălui ei, pe care-l cumpărase cu cel puțin două decenii în urmă, pentru o nuntă, și pe care-l purta, de atunci, la orice ocazie mai mult sau mai puțin oficială. El și mama lui Libby se aflau într-un rând de la mijloc, la doar câteva locuri de centru, și Libby a simțit o afecțiune nemăsurată pentru ei. Le spusese să nu se obosească să vină, firește. Era incomod și altele de genul ăsta. Dar tatăl ei era aici și purta sacoul. Mama ei se dăduse cu ruj, iar pe scaunul de lângă ei...

Nu era nimeni. Libby a reținut absența, scaunul gol, chiar când o adolescentă, cu bascheți, s-a strecurat pe rând, ferindu-se de bunica cuiva asistată de baston și strâmbându-se la întregul grup împotriva conveniențelor sociale. Era o juxtapunere atât de nefirească, atât de bine

sincronizată: aerul tineresc și plictisit (ambivalență într-o rochie fără umeri) și scaunul gol de lângă părinții ei. Privirea lui Libby a înotat în ce s-a temut a fi, pentru o secundă, orbire bruscă sau lacrimi.

Din fericire, nici, nici. Dacă ar mai fi trăit Katherine, n-ar mai fi avut 16 ani. Libby înaintase în vârstă, cumva, mai mult decât sora ei mai mare, și chiar dacă matematica rămânea imposibilă, rana se cicatrizase. Nu mai era fatală. Mai degrabă ca o coajă care începe să strângă pielea.

Înainte ca Libby să poată suferi până la masochism, dinspre margine s-a mișcat ceva. O coamă cunoscută de bucle negre, rebele, s-a scuturat și apoi s-a așezat pe scaunul gol. Ezra, care purta singurul pulover pe care Libby nu-l decolorase din greșeală săptămâna aceea, a umplut golul pe care l-ar fi umplut altfel Katherine, întinzând mâna să-i dea un program tatălui lui Libby și un șervețel mamei sale. După câteva replici politicoase, a ridicat privirea către scenă, văzând-o pe Libby cu o licărire de recunoștință. Ezra a mimat: *Bună*.

Durerea veche a absenței lui Katherine s-a transformat în ușurare. Ar fi detestat asta și rochia lui Libby, și probabil și freza ei.

Bună, a mimat și ea, răsplătită cu zâmbetul vag al lui Ezra. Era un tip subțire, aproape slab, în ciuda obiceiului de a ronța permanent ceva, și mult mai înalt decât părea, la prima vedere. Avea mișcări aproape feline, iar ei îi plăcea eleganța lui. Liniștea. O calma.

Nico i-a urmărit privirea și un surâs i-a apărut în colțul gurii.

— Ah, Fowler e și el aici.

Libby, care uitase, pentru o secundă fericită, de prezența lui Nico, s-a burzuluiit.

— De ce nu ar fi?

— Ah, așa. Credeam c-ai mai urcat un nivel, Rhodes.

Nu îi răspunde, nu îi răspunde, nu îi răspunde...

— De fapt, Ezra tocmai a fost promovat, a zis ea, cu răceală.

— De la mediocritate la competență?

— Nu, de la...

Libby s-a oprit, strângând pumnul și numărând în tăcere până la trei.

— Acum este manager de proiect.

— Doamne, a zis sec Nico. *Impresionant.*

Ea i-a aruncat o privire urâtă și el a zâmbit.

— Ai cravata strâmbă, l-a informat, cu un aer impasibil.

Nico și-a ridicat mâna din reflex, ca să o aranjeze.

— Nu ți-a așezat-o Gideon când ai ieșit?

— Ba da, însă... a zis Nico, dar s-a întrerupt, în timp ce Libby se felicita în sinea ei pentru reușită. Foarte amuzant, Rhodes.

— Ce-i amuzant?

— Cum că Gideon e bona mea. Hilar. Ceva nou și diferit.

— De parcă să-ți bați joc de Ezra ar fi ceva revoluționar.

— Nu este vina mea că subiectul nepotrivirii lui Fowler este mereu de actualitate, a răspuns Nico.

Și dacă nu s-ar fi aflat în fața tuturor colegilor și a unui număr mare de profesori, Libby nu s-ar fi oprit ca să inspire adânc, pentru a-și recăpăta calmul, ci ar fi făcut exact ce-o îndemneau să facă abilitățile ei. Din nefericire, să dea foc lenjeriei lui Nico de Varona nu era considerat un comportament acceptabil.

Este ultima zi, și-a spus Libby. Ultima zi cu Nico.

N-avea decât să spună ce voia. Nu însemna nimic.

— Cum e discursul tău? a întrebat-o Nico, și ea și-a dat ochii peste cap.

— De parcă aș discuta cu tine despre asta.

— De ce nu? Știu că ai trac.

— Nu am...

Altă respirație. Două, ca să fie sigură.

— Nu am trac, a reușit să spună, de data asta mai controlat, și chiar dacă aveam, ce-ai fi putut face tu să mă ajuți?

— Ah, credeai că mă ofer să te ajut? a întrebat Nico. Scuzele mele. Nu asta făceam.

— Tot ești dezamăgit că n-ai fost tu ales pentru discurs?

— Te rog, a pufnit încet Nico. Amândoi știm că nimeni n-a pierdut vremea votând pentru ceva atât de idiot cum este discursul de deschidere. Jumătate dintre oamenii de aici sunt deja beți, a subliniat el, și, chiar dacă Libby știa că avea dreptate — și nu ar fi recunoscut-o niciodată —, mai știa și că era un subiect dureros pentru Nico.

N-avea decât să se prefacă nepăsător cât dorea, însă ea știa că nu îi plăcea să piardă în favoarea ei, indiferent că i se părea sau nu un subiect important.

Știa asta, pentru că, să fi fost în locul lui, ar fi simțit exact la fel.

— Ah? a făcut ea, amuzată. Dacă nu i-a păsat nimănui, cum de am câștigat?

— Pentru că ești singura care *a votat*, Rhodes. Nici măcar nu mă asculți...

— Rhodes, a spus decana Breckenridge, trecând pe lângă locurile lor de pe scenă, în timp ce în jurul lui continua agitația. Varona. Este prea mult să vă cer să fiți politicoși următoarea oră?

— Doamna profesoară, au răspuns amândoi în același timp, obligându-se să zâmbească identic, în timp ce Nico își aranja din impuls cravata.

— Nicio problemă, a asigurat-o Libby pe decană, știind că nici măcar Nico n-ar fi fost atât de idiot încât să nu fie de acord. Totul este în regulă.

Breckenridge a ridicat o sprânceană.

— Deci, dimineața a început bine?

— Excepțional, a răspuns Nico, aruncându-i unul dintre zâmbetele sale răpitoare.

Cel mai neplăcut lucru la el era că putea să nu fie o durere de cap pentru oricine nu era Libby. Nico de Varona era favoritul tuturor profesorilor. Cât despre colegi, toată lumea voia să fie ca el sau să iasă cu el, sau măcar să fie prieteni.

Dacă era să judece la rece și să fie *extrem* de generoasă, Libby putea înțelege de ce. Nico era foarte amabil, nedrept de plăcut și, indiferent cât de inteligentă sau de talentată era ea, atât studenții, cât și profesorii îl preferau pe Nico. Orice dar o fi avut, era precum atingerea lui Midas. Nico deținea o capacitate lipsită de efort de a transforma orice prostie în aur, mai degrabă din reflex, iar Libby, care avea abilități academice excelente, nu fusese capabilă să o deprindă. Brandul personal de șarm natural al lui Nico nu avea măsură pentru studiu și nici indicatori de finețe.

Avea și o capacitate monstruoasă de a-i păcăli pe oameni că știa mereu despre ce vorbește. Dar nu știa. Doar uneori. Însă nu mereu.

Mai rău decât catalogul de ineptii al lui Nico era ceea ce *poseda*, adică jobul pe care și-l dorea, de fapt, Libby; nu că ar fi recunoscut-o. Desigur, să fie angajată la cea mai bună firmă de magie cu capital speculativ din Manhattan nu era puțin. Libby urma să decidă cine primea finanțări pentru tehnologie medeiană inovativă, să aleagă dintr-un portofoliu de idei interesante, cu potențial masiv de dezvoltare și impact social. Acum era momentul să acționeze; lumea era suprapopulată, resursele, epuizate sau suprautilizate, sursele de energie alternativă mai imperative ca niciodată. Trăgând linia, putea schimba fiecare structură a dezvoltărilor medeiene — putea alege un start-up care să influențeze progresul întregii economii globale — și era și bine plătită. *Își dorise* bursa de cercetare de la NYUMA, dar îi fusese acordată lui Nico, bineînțeles.

În timp ce decana Breckenridge se așeza și Nico se prefăcea că era cuminte, Libby se întreba cum va arăta viitorul ei fericit, în care lucrurile nu se mai limitau la competiția dintre ei doi. Timp de patru ani, Nico fusese un element inevitabil în viața ei, ca un fel de organ rudimentar supărător. Medeienii fizicieni, care stăpâneau elementele, erau rari. Atât de rari, de fapt, încât numai ei doi erau. Timp de patru ani lungi și chinuitori, fuseseră aduși împreună la fiecare oră, în permanență, iar amploarea abilităților lor se dovedise comparabilă doar cu puterea antipatiei lor reciproce.

Pentru Nico, obișnuit să obțină tot ce voia, Libby era doar un motiv de iritare. Ea îl considerase arrogant din clipa în care se întâlniseră și nu ezitase să i-o spună, iar Nico de Varona nu detesta pe nimeni mai mult decât o persoană care nu îl adora imediat. Fusese, probabil, prima traumă pe care o suferise vreodată. Așa cum îl știa, ideea că exista o femeie care nu îl venera trebuie să-l fi ținut treaz nopțile. Pentru Libby însă situația era mult mai complexă. Personalitățile lor se ciocneau, dar Nico era mai rău decât un ticălos obișnuit. Era și un memento nesuferit, exponent al inegalității de clasă, al tot ceea ce nu reușise Libby să aibă.

Nico provenea dintr-o familie de medeieni cu stare și primise educație în particular, în palatul său opulent (așa-și imagina ea) din Havana, de copil. Libby, născută în Pittsburgh fără niciun medeian sau măcar vreo vrăjitoare, în descendența ei suburbană, voia să meargă la Universitatea Columbia, până când apăruse NYUMA, prin decana Breckenridge. Nu știa nimic pe atunci despre principiile medeiene de bază, începuse cu un decalaj în privința oricărui aspect al teoriei magice și muncise de două ori mai abitir decât oricine — doar pentru ca acele eforturi să fie aruncate pe geam în favoarea unui *Da, foarte bine, Libby... și acum încerci și tu, Nico?*

Nico de Varona nu avea să știe niciodată cum era să te simți astfel, s-a gândit Libby, așa cum o mai făcuse de sute de ori. Nico era chipeș, deștept, bogat, fermecător. Libby era... puternică, da, la fel de puternică, și probabil

că urma să devină și mai puternică, ținând cont de simțul superior de disciplină, însă, cu patru ani de Nico de Varona ca etalon pentru realizări magice, se considera evaluată necorespunzător. Dacă n-ar fi fost el, probabil că și-ar fi parcurs studiile ca gășca prin apă și poate i s-ar fi părut plicticoase. N-ar fi avut rival, nici egal. În fond, fără Nico n-ar fi existat nimeni măcar ușor comparabil cu ea.

Nimeni. Nu cunoscuse pe nimeni nici măcar pe-aproape de abilitățile de magie fizică ale ei și ale lui Nico. Fiorii slabi generați de cea mai firavă izbucnire a temperamentului lui ar fi însemnat o muncă de patru ore și un efort herculean pentru un medeian inferior, să-i creeze din nimic. Așa cum o simplă scânteie a lui Libby ar fi fost suficientă ca să-i asigure o bursă completă la NYUMA și un job bănos după aceea. Acel gen de putere ar fi fost ridicat în slăvi, chiar venerat, dacă oricare dintre ei doi ar fi fost unic. Și, pentru prima dată, urmau să fie. Fără Nico drept comparație lângă ea, Libby avea cale liberă să exceleze fără să se străduiască să iasă în evidență.

Era un gând ciudat, de fapt, și singuratic. Dar tot o entuziasma.

A simțit un tremur scurt sub tălpi și a ridicat privirea. L-a observat pe Nico dus pe gânduri.

— Hei, a zis, înghiontindu-l. Termină.

El i-a aruncat o privire plictisită.

— Nu e mereu din vina mea, Rhodes. Eu nu dau vina pe tine pentru incendiile de pădure.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Știu diferența dintre un cutremur și o criză Varona.

— Atenție, a avertizat-o el, cu privirea spre locul în care ședea Ezra, lângă părinții ei. Nu vrei să ne vadă Fowler certându-ne, nu? Cine știe ce ar putea să creadă.

Iar asta? Pe bune?

— Îți dai seama că obsesia ta pentru iubitul meu e copilăroasă, nu, Varona? E sub nivelul tău.

— Nu credeam că ai putea considera ceva prea josnic pentru mine, i-a răspuns el, târăganat.

Breckenridge le-a aruncat o privire din cealaltă parte a scenei.

— Treci peste, a mormăit Libby.

Nico și Ezra se detestaseră reciproc în cei doi ani în care studiaseră cu toții la NYUMA, înainte ca Ezra să absolve, ceea ce s-a nimerit să fie un alt aspect al adversității lor. Nico nu se confruntase niciodată cu greutatea în viață, drept urmare complexitatea rezilienței lui Ezra nu avea niciun efect asupra lor. Libby și Ezra înțelegeau ce înseamnă să pierzi. Mama lui murise când era copil, lăsându-l orfan de un părinte și fără casă. Timp în care probabil că Nico nu primise nici măcar o felie de pâine prăjită prea arsă.

— Îți amintesc că tu și Ezra nu mai sunteți nevoiți să vă vedeți vreodată. *Noi*, a adăugat Libby, nu mai suntem nevoiți să ne vedem vreodată.

— Nu fi atât de tragică, Rhodes.

Ea i-a aruncat o privire urâtă și el i-a zâmbit pe jumătate.

— Nu iese fum... a murmurat el, și fata a simțit un nou val de ură.

— Varona, n-ai putea să...

— ...mă bucur să vi-l prezint pe unul dintre cei doi absolvenți de top, Elizabeth Rhodes! s-a auzit vocea crai-nicului, iar Libby a ridicat privirea, dându-și seama că tot publicul o privea în expectativă.

Din mulțime, Ezra s-a încruntat la ea puțin, ceea ce însemna că observase că iar se certa cu Nico.

Și-a impus să zâmbească și s-a ridicat în picioare, dând un șut în glezna lui Nico.

— Încearcă să nu-ți atingi părul, au sunat ca o binecuvântare cuvintele lui Nico atunci când a trecut pe lângă el.

Mormăite încetișor și, firește, menirea lor era să o facă să devină obsedată de bretonul ei, care, în timpul celor două minute ale discursului ei pregătit, a amenințat să îi cadă în ochi.

Unul dintre talentele mai puțin magice ale lui Nico era să i se strecoare pe sub piele. Discursul în sine a fost bun (probabil), deși, când a terminat, și-a dorit să-l lovească iar. S-a trântit, în schimb, pe scaun, amintindu-și cât de frumoasă avea să fie viața în aproximativ douăzeci de minute, după ce scăpa de Nico pentru totdeauna.

— Bravo, a spus sec decana Breckenridge, strângându-le mâinile în timp ce părăseau scena. O ceremonie întreagă fără niciun incident. Impresionant.

— Da, suntem impresionați, a fost de acord Nico, pe un ton pentru care Libby l-ar fi plesnit.

Breckenridge, în schimb, a chicotit amuzată și a clătinat cu afecțiune din cap, plecând în direcția opusă, în timp ce Libby și Nico își croiau drum pe scări.

Ajungând în mulțimea de absolvenți și invitați, Libby s-a oprit să invoce ceva teribil; un blestem final, devastator. Să spună ceva care să-l bântuie pe Nico pentru totdeauna, după plecarea ei.

Dar i-a întins totuși mâna, hotărând să se poarte ca un adult.

Să fie politicoasă.

Etc.

— Na, să ai o viață frumoasă, a zis ea, iar Nico i-a privit sceptic mâna.

— *Asta-i* replica de final, Rhodes? a întrebat, strângând din buze. Hai, că poți mai mult. Știu că ai exersat la duș.

Doamne, cât de enervant era.

— Las-o baltă, a zis ea, retrăgându-și mâna și pivotând spre culoarul de ieșire. Să ne vedem la paștele cailor, Varona.